

A honvédségi anyag dolgozó népünk vagyona

A dolgozók viszonya a munkához ma más mint a kapitalista rendszerben. Ez kifejezésre jut a munkaversenyekben, sztahanovistáink munkájában. Munkásosztályunk a munka frontján mindent elkövet, hogy a dolgozó nép országa felvirágozzék, mert tudja, hogy a saját jelenjét és jövőjét építi.

Mi, akik az anyagi szolgálatban működünk, jó munkánkkal jelentős mértékben hozzá tudunk járulni népünk jólétének emelkedéséhez, ha az anyagkezelésben ugyanúgy viszonylunk a munkához, mint az öntudatos dolgozó a munkapadnál. Az anyagkezeléshez való viszonyunk abban áll, hogy a ránk bízott anyagot hogyan használjuk fel, jól gazdálkodunk-e, vagy rosszul, s egyben állásfoglalást is jelent dolgozó népünkkel szemben, mely megmutatja, hogy mellette, vagy ellene dolgozunk-e?

Az, hogy a ránk bízott anyagot nem a rendeltetésének megfelelően használjuk, vagy hanyagul végezzük annak karbantartását, rengeteg anyagi kárt okoz és kifejezi a népi demokráciánk ellen tanúsított közönyösséget, sok esetben pedig az ellenséges álláspontot. Így az ilyen bajtárs, akarva, vagy akaratlanul, dolgozó népünk ellen dolgozik és az ellenség malára hajtja a vizet.

Itt csak egy-egy példát akarok felhozni ezekről a tudatos, vagy tudatlanul elkövetett hibákról és károkról.

Köztudomású az, hogy a ruha kellő időben való karbantartásával 50—100%-kal meg lehet hosszabbítani a használat idejét. Az is ismeretes, hogy a lábbelinek az előírás szerinti kezelése és az elhasználódás következtében keletkezett kisebb kopások azonnali megjavítása, jóval meghosszabbítja a lábbeli élettartamát. Sajnos sok esetben mégis megtörténik, hogy a bajtársak lábbelijüket már akkor adják le javításra, amikor félig tönkrement és amikor a javítással sem lehet már helyrehozni azokat a hiányosságokat, amit azzal okoztak, hogy lábbelijüket nem idejében adták le javításra.

A lábbelire vonatkozó észrevételek a többi ruházatra is nagy mértékben vonatkoztathatók. Nagyon sok bajtárson lehet látni zsíros-piszkos ruhákat, ami nemcsak abból a szempontból káros, hogy a ruha hamar tönkremegy, hanem egészségügyi szempontból is.

A helytelen ruhakezelés, a nem idejében történő javítás rengeteg anyagi kárt jelent népgazdaságunk számára. Az em-

lített hibákért és károkért elsősorban a hadtápparancsnok és a ruházati szolgálat vezetője felelős. Egyébként a ruházat kezelésére és karbantartására a havonkénti háromnapos kiképzésen a hadtápszolgálatban működő tiszt és tiszthelyettes bajtársak mindig megkapják a helyes útbaigazítást, mégis meg kell állapítani, hogy e téren a javulás nagyon kismérvű. Ebből következik az, hogy az e vonalon működő bajtársak nagyon sok helyen nem jól viszonyulnak a munkájukhoz, amin sürgősen változtatni kell.

De nemcsak a ruházati vonalon vannak hibák, hanem az ételmezési vonalon is. Dolgozó népünk jó munkája eredményeként most már nem csak szép és jó ruhával látjuk el a honvéd bajtársakat, hanem jó és bőséges étellemmel is. Komoly baj ezen a téren az, hogy sok esetben az észszerű felhasználás, a helyes tárolás és a megfelelő tisztaság hiányzik.

A hibák feltárására igen alkalmas volt április 4-i megfigyelésünk. Voltak alakulatok, ahol a szakácsok elsőrendű ételt készítettek, míg a másik alakulat szakácsai ugyanazon anyagból igen silány minőségű ételt hoztak ki. Hiba mindig csak ott volt, ahol a hadtápparancsnok, az ételmezési szolgálatvezető gyenge volt. Ők úgy gondolják, hogy hadtápparancsnoki vagy ételmezési szolgálati teendőjüket az irodából lehet vezetni és az ételtől elszakadva, csak az aktázást, a papirosos munkát végezve látják el jól teendőiket. Az ilyen helyen persze rossz az étel, nem készül el kellő időben, piszkos a konyha, rendtelenség van a raktárakban stb. A bajtársak panaszkodnak, hogy kevés a koszt, mert amit megfőznek, annak egyrészt az étel rossz volta miatt kiöntik.

A fent említett hibák csak kiragadottak a sok közül, — az anyag kezelésével és karbantartásával kapcsolatban.

E hibák kiküszöbölésének legfőbb eszköze az állandó ellenőrzés. Az ellenőrzésnél nemcsak a hibákat kell megállapítani, hanem a helyszínen ki kell oktatni a bajtársakat. Úgy szakmailag, mint politikailag rá kell vezetni, meg kell tanítani az anyagi szolgálatban működő bajtársakat a helyszínen a helyes anyagkezelésre és karbantartásra. Tudatosítani kell azt, hogy a helyes anyagkezelés és karbantartás minden honvéd becsületbeli kötelessége, mert népünk anyagáról van szó, mindnyájunk anyagáról, amit nekünk a legnagyobb igyekezettel és szeretettel kell kezelnünk. Ha ez így lesz, akkor dolgozó népünk látni fogja, hogy a ránbízott anyaggal helyesen, jól gazdálkodunk.

Minden anyaggal való bánásmód, kezelés és karbantar-

tása, vagyis az, hogy hogyan végezzük ezzel kapcsolatos munkánkat, kifejezi politikai öntudatunk mértékét. Az anyagkezeléshez való viszonyunk kifejezi azt is, hogy mennyiben tettük magunkévá azt a szellemet, amely át kell, hogy hasson minden bajtársat, aki szereti dolgozó népünket, a mi szabad hazánkat!

Meg kell szűnni annak a szellemnek, ami még sok bajtársnál meg van, hogy „kincstári anyag”, tehát az „ahogy esik, puffan” elve alapján nem volt szívügy az anyag kezelése, karbantartása és helyes tárolása.

Ebernek kell lenni ezen a téren is, mert az ellenség igen komoly kárt tud tenni azzal, hogy az anyaghoz való viszonyt közönyössé teszi.

Bármilyen anyag legyen az, kezelésénél mindenkor tartuk szemelőtt, hogy az dolgozó népünk munkájának eredményeként jött létre. Ha hozzá akarunk járulni népünk jólétének emeléséhez, néphadseregünk fejlesztéséhez, szabad hazánk felvirágoztatásához, az anyag kímélésével, helyes kezelésével, minden honvéd bajtárs hozzájárulhat. Aki pedig nem ezt teszi, ellensége dolgozó népünknek.

*Takarékoskodj dolgozó népünk vagyonával,
sokkal jobban, mint a magadéval!*